

en saa umenneskelig Bevisførelse, at vi næppe før tænke den, langt mindre udtale sligt.

Viste det sig derimod først, hvor flinke unge Kvinder kunde blive som Haandværks-svende, saa kom de maaské lettere ind senere paa de store Værksteder.

Vi vil ønske, vor Tanke maa møde en forstaaende Kvinde, der vil realisere Sagen.

Kanasagen.

I Henhold til den ærede Redaktør, Fru Johanne Meyers personlige Udtalelse om V. M., skal jeg tillade mig at svare saaledes, som jeg efter min Opfattelse ser paa Sagen. — Fru Meyer er ikke enig med mig i, at vi Kvinder føler mere Skam, end hvis det var en Mand, der havde begaaet Forbrydelsen. — Jeg kan ikke sige andet, end at det unægteligt berører mig mere pinligt at se en lastefuld Kvinde end at se en lastefuld Mand, — netop fordi det er mit eget Køn. Ser jeg f. Eks. en fuld Kvinde paa Gaden, gør det paa mig et langt pinligere Indtryk, end om det er omvendt. Man vil jo dog saa gerne værne om sit „eget“, og er det ikke ganske naturligt? dermed vil jeg ingenlunde sige, at jeg sætter Kvinden højere end Manden, og jeg er ganske enig med Fru Meyer i, at en Kvindes Tilbøjeligheder og Lidenskaber kan være lige saa stærke som en Mands, og som Følge deraf lige saa svære at beherske; men i Reglen forstaar hun alligevel bedre at holde dem i Tømme, og det, tror jeg nu en Gang, ligger i den kvindelige Natur. — Hvad nu særlig Vilhelmine Møller angaar, da har hun maaské i mange Aar haft en haard Kamp at bestaa med sig selv i den Retning, indtil Naturen desværre er gaaet over Optugtelsen. — Jeg skal ikke dømme hendes Handlemaade, men jeg synes jo rigtignok, at *det*, som hun har forbrudt, var det *værste*, hun kunde vælge, naar man tænker paa den betroede Stilling, hun indtog. — Efter hvad Fru Meyer skriver har V. M. hørt til Livets Stedbørn, der ikke bliver taget paa med varsomme Hænder, — men naar hun saa endelig naaede saa vidt, at hun ved gode og tjenstvillige Venners Hjælp blev ført frem til et Maal, hun selv attraaede, en Stilling, hun kunde være stolt og glad ved at indtage, da synes jeg hun maatte have følt en saa dyb Taknemmelighed mod disse Mennesker, der hævede hende opad. — Hun maatte have gjort alt for at bevare deres Venskab og Agtelse, *især hvis hun virkelig var et ærligt Menneske i det religiøse Forhold*. Dette skriver jo Fru Meyer var Tilfældet, men hun har sikkert som saa mange andre været hildet i en falsk Tro. — V. M. kan umulig have været det, thi hvis hun virkelig havde levet i Samfund med Gud, da var der kun en Ting for hende at gøre, saa snart hun mærkede Fristerens Nærhed i Kana; — hun *maatte have fratraadt sin ansvarsfulde Stilling*. — Da vilde hun have handlet som en sand og ærlig Kristen. — Hvad Fru Meyer endvidere skriver om, at Ansvarsfølelsen hos V. M. maaské var saa stor, at hun efter det gruelige Fald med Barnet har tænkt ham befriet og bedre gemt ved at sætte ham ud af Verden, da ser jeg i denne Tanke ikke den ringeste Undskyldning eller Formildelse

af hendes Brøde. — Det har snarere været Frygten for, at han i Tidens Løb skulde røbe hendes Fald, der har gjort hende til Morderske. Nej, — langt bedre kunde jeg have forstaaet, om hun i Anger og Fortvivelse selv havde berøvet sig Livet, men det var vel ikke i Overensstemmelse med hendes religiøse Følelse, hellere have et Mord paa sin Samvittighed. — *Hvis V. M. endda kun en Gang havde forglemt sig selv lige overfor Volmer*, kunde man nok have følt mere Deltagelse for hendes Ulykke, — men at hun i en Række af Aar er vedbleven at staa i Forhold til den stakkels Dreng, at hun med modent Overlæg ødelægger ham baade aandeligt og legemligt for tilsidst at sende ham i Døden, det finder jeg, og flere med mig, ingen Undskyldning for, det vidner om alt andet end et *religiøst* Naturel. — Det maa i Sandhed have været et haardt Slag, en dyb og inderlig Sorg for alle hendes Venner og Beundrere at blive saaledes skuffet som her, og for dem gør det mig især ondt — Intet er saa tungt som at blive berøvet Illusionens Briller for tilsidst at se den nøgne kolde Virkelighed. — Jeg forstaar derfor godt nu, at Fru Meyer af den Grund ikke før har skrevet noget i Bladet om den Sag, thi den Sorg, der trykker mest, taler man helst ikke om. — Til Slutning skal jeg blot tillade mig at forespørge, om det ikke vilde være heldigere at lade Børnehjemmene lede af et Ægtepar uden Børn? de kunde lige som træde i Forældres Sted. — I hvert Fald vilde det vist være mere hensigtsmæssigt, om man indskrænkede Drengenes Ophold der til højst 10 Aar. — Det er altid meget vanskeligt for en enlig stillet Kvinde at bevare den tilbørlige Respekt og Disciplin overfor 14—15 Aars Dreng, og vi har jo nu desværre set et slaaende Eksempel paa, at det ogsaa i moralsk Henseende kan have skadelige Følger. E. W.

Vi har i Anledning af vor Artikel om Vilhelmine Møller modtaget saa mange Artikler og Breve, at det vil være umuligt at optage dem i „Hvad vi vil“; men da navnlig et Brev giver et fyldigere og klarere Indtryk end de fleste andres Udtalelser, paa samme Tid som det er i Overensstemmelse med de os tilsendte Breve, optrykker vi dette og betragter dermed Diskussionen om Personen Vilhelmine Møller endt her i Bladet.

Derimod har der i flere af de indsendte Artikler været Udtalelser om „Kana“ og selve Børnehjemssagen, til disse vil vi senere komme tilbage, lige som vi saa vidt Pladsen tillader det, vil give Ordet til de Børnehjemsvener, der ønsker at udtale sig om denne for Samfundet saa vigtige Sag.

Kære Johanne Meyer!

Man skal jo følge sit Hjertes Tilskyn-delse — naar det da ellers er noget godt, Hjertet vil —, jeg følger derfor det, som mit giver Anvisning paa for Øjeblikket, at skrive til dig. Jeg har siden forrige Uge gaaet og ventet paa at se, hvad du vilde skrive om Vilhelmine Møller, og jeg skal ikke nægte, jeg var ikke fri for at være lidt angst for dig; jeg forstod hvor vanskeligt det vilde være, netop for dig som stod Vilhelmine, den store Synderinde, saa nær, at skrive tilfredsstillende om det skete.

Tak, kære Johanne, fordi du havde

Mod til at lade dit Hjærtets Røst lyde og ikke gik paa Akkord, hverken med det ene eller det andet. — Lad saa for øvrigt Folk dømme den stakkels Kvinde saa haardt de vil, jeg tror som du, hun var, ja hun er endnu en ærlig Sjæl, der er kommen ud i den gruelige Forvildelse, netop fordi hendes Opofrelse var over Evne; hun hidsedes dertil, til at give sig hen for andre, af sin egen utilfredsstillede, fortærende Længsel.

Jeg tror det er saadan med de allerfleste Mennesker, som kommer til at udrette lidt mere end til Hverdagsbrug i den Retning at give sig hen for andre eller for en god Sag, der er en skjult Vunde i Sjælen, som med sin sviende Smerte uafsladelig pisker det stakkels blødende Hjærte fremad. Hvor er det dybt og sandt set og sagt af Paludan-Müller, naar han i „Alma“s Digte skriver:

Sange, som lifligt mig klinge!
Sange, hvis Vinger af Toner jeg støbte!
Véd I, hvor dyrt jeg jer købte,
hvad det mig kosted saa vidt jer at bringe?

Prisen jer Fuglen kan lære,
den, hvem den sælsomme Drift blev indpodet:
det er med Hjerteblodet
at Pelikanen maa Ungerne nære.

Frem af det saarede Hjerte
Tankerne strømme, mens jeg mig forbløder:
det er med dem jeg jer føder,
tonende Børn af den dæmpede Smerte!

Ja hun faldt og faldt saa dybt, den store Kvinde med det store Hjerte, og den store Mængdes Dom er jo færdig for længe siden. Den jordiske Retfærdighed vil nu faa travlt med at rede ud det filtrede Spind, hvoraf denne Kvindesjæl er dannet, og naar Højesteretsdommen falder, vil der sagtens være fundet nogle formildende Omstændigheder, saa Livstraaden ikke behøver at hugges over straks, for at Retfærdigheden kan ske Fyldest. Det kan jo saa ikke være anderledes. Loven maa have sin Gænge, og kort Tid efter at Tugthusdøren har lukket sig efter Forbryderen vil hun være glemt.

Men medens alle Anklagerne lyder, tænker jeg, at der nu som forud sidder én i Stilhed og skriver Misgerningen i Sandet. Og det er det mageløse store ved ham, endskønt han ikke bor i Glashus kaster han alligevel aldrig med Sten, og jeg synes jeg kan høre ham sige til Synderinden: Jeg vil ikke dømme dig, gak bort og synd ikke mere

Ogsaa Synderinden Vilhelmine Møller er det mit Haab skal faa de Ord at høre.

Venlig Hilsen fra

Johannes Vedel.

Hvorledes skal man hærde sine Børn?

Det er i mange Forhold i Livet en vanskelig Sag at følge den gyldne Middelvej. Og for mange ængstelige og om deres Børns fremtidige Vel bekymrede Mødre er Afgørelsen om paa den ene Side at styrke og hærde dem og paa den anden Side ikke ved Uforsigtighed at udsætte dem for Forkølelse og alle de Sygdomme, som antages at følge deraf, et meget vanskeligt Spørgsmaal. De fleste forstaar vel eller burde i Alt Fald forstaa, at kølige Bade og frisk Luft, selv kølig eller kold Luft, er Midler til at styrke og hærde Børnene, men dette er jo kun en